

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο Ένας δυνατός νεανικός έρωτας γεννιέται

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 17

Aλλά ας μιλήσουμε τώρα για τον Μανουέλ και για τα πρώτα χρόνια της φοίτησής του στην Σχολή Καλών Τεχνών.

Τότε θα γεννηθεί ένας μεγάλος νεανικός έρωτας.

Στην σχολή θα γνωριστεί με την Λίζα, μια 18χρονη μικροσκοπική μελαχρινή Ισπανίδα, με μακριά μαύρα μαλλιά και δύο ματάκια σαν κάρβουνο.

Ο νεαρός Έλληνας με τα καστανά μαλλιά, πρόσεξε από την πρώτη στιγμή το μικροσκοπικό εκείνο κορίτσι που ήρθε και κάθισε τυχαία δίπλα του την πρώτη μέρα των μαθημάτων.

Τα χεράκια της έπαιζαν με το μολύβι και τα χαρτιά, με τέτοια αρμονία που τον μάγευε. Φορούσε ένα μακρύ μπλε φόρεμα που έκλεινε πάνω στο λαιμό, με ένα μικροσκοπικό γιακά από άσπρη δαντέλα.

Η κοπέλα όταν είδε να την κοιτά τόσο επίμονα έσκυψε και του είπε ψιθυριστά αλλά πολύ χαριτωμένα:

- Πρόσεχε και λίγο τον δάσκαλο. Κατάλαβε το λάθος του.
- Συγνώμη είπε και προσπάθησε να μη την ξανακοιτάξει, αλλά δεν τα κατάφερε.

Όταν τέλειωσε το μάθημα και βρέθηκαν έξω την είδε να τον περιμένει.

Την πλησίασε και της είπε ξανά «συγνώμη».

Του χαμογέλασε γλυκά λέγοντας:

- Μη λες συγνώμη. Σου το είπα για να μη σε προσβάλλει ο δάσκαλος.
- Δηλαδή δεν θύμωσες;
- Γιατί να θυμώσω.
- Πως θα γυρίσεις σπίτι; την ρώτησε.
- Θα έρθει να με πάρει το αυτοκίνητό του πατέρα μου. Ο πατέρας μου εργάζεται στην Banco Nacional. Δηλαδή είναι ο διευθυντής της τράπεζας.
- Ο πατέρας σου είναι ο διευθυντής της Banco Nacional; Ρώτη-

σε αυτός απορημένα.

- Ναι είπε εκείνη και χαμόλωσε τα μάτια.

Ο Μανουέλ δεν ένιωθε καλά με αυτή την αποκάλυψη, ότι ο πατέρας της είναι ο πανίσχυρος διευθυντής της Εθνικής Τράπεζας στο Μοντεβίδεο.

- Πολύ ωραία! είπε αμήχανα εκείνος. Τότε να σε χαιρετίσω και να τα πούμε στο άλλο μάθημα.
- Εσύ πως θα πας σπίτι σου; τον ρώτησε εκείνη πλησιάζοντας περισσότερο κοντά του.

Ένιωσε το άρωμα της. Τον μάγευε. Ήταν τόσο γλυκιά και τόσο όμορφη.

Περπατώντας απάντησε αυτός και ένιωθε πολύ αμήχανα. Τα ρούχα του πρόδιναν ότι ήταν φτωχός. Ενώ το φόρεμα εκείνης ήταν τόσο καινούργιο, όμορφο και αρχοντικό.

- Μείνε του είπε.
- Γιατί;
- Θα σε πάρουμε με το αυτοκίνητό του μπαμπά.
- Όχι ευχαριστώ. Εξάλλου τι θα πει ο πατέρας σου.
- Μα δεν θα έρθει εκείνος. Θα στείλει τον οδηγό του. Που μένεις;
- Κοντά στο λιμάνι.
- Τόσο μακριά και θα πας με τα πόδια;
- Είμαι συνηθισμένος. Παντού πάω περπατώντας. Σπάνια παίρνω το τραμ.
- Μείνε. Θα σε πάρουμε με το αυτοκίνητο.
- Σε ευχαριστώ Λίζα.
- Χαρά μου Μανουέλ. Όσο θα περιμένουμε το αυτοκίνητο, να μι-

λήσουμε για εμάς. Εσύ που γεννήθηκες;

- Στο Μοντεβίδεο. Εσύ;

- Στην Μαδρίτη, αλλά ήρθα μικρή εδώ. Ούτε που θυμάμαι την Ισπανία.

- Εμένα οι γονείς μου γεννήθηκαν στην Ελλάδα. Σε ένα υποτελές οικογένεια ήταν ο πατέρας μου στην Εδουάρδο στο λιμάνι.
- Ο πατέρας σου;

- Ο πατέρας μου χάθηκε όταν ήμουν μικρός.
- Πως χάθηκε;
- Δεν ξέρω.

- Δυπάμαι.
- Μη λυπάσαι Λίζα. Είναι μια παλιά ιστορία. Σπάνια την αναφέρω.

- Με συγχωρείς που σου θύμισα κάτι που σε έκανε να στεναχωρίσεις. Να ήρθε το αυτοκίνητο.

Ο οδηγός βγήκε και της άνοιξε την πόρτα λέγοντας:

- Καλπούρα σινιορίνα.
- Καλπούρα Σάντος είπε η Λίζα. Θα πάρουμε μαζί μας τον συμφοιτητή μου Μανουέλ. Μένει στην περιοχή του λιμανιού και μετά συνεχίζουμε για το σπίτι.

Κάθισαν πίσω και οι δύο αμίλπτοι. Ένιωσε ξαναγλυκά το χέρι της να αγγίζει τρυφερά το δικό του και τα μικρά δαχτυλάκια της να καϊδεύουν την παλάμη του.

Οι παλάμες τους ενώθηκαν. Εμειναν έτσι αμίλπτοι μέχρι που φθάσανε στο λιμάνι.

- Ήρθαμε. Εδώ μένω, είπε ο Μανουέλ λύνοντας την σιωπή.
- Να σε πάρουμε μέχρι το σπίτι σου.

- Εδώ είναι το σπίτι μου.

- Μα εδώ είναι ταβέρνα.

- Στην ταβέρνα μένω μαζί με την μάνα μου. Έχουμε δύο μικρές κάμαρες στην πίσω αυλή.

Νιράπτη. Είπε στην κόρη του τραπεζίτη, ότι μένει μαζί με την μάνα του στην πίσω αυλή μιας ταβέρνας του λιμανιού. Της είπε προηγούμενα ότι η μάνα του είναι μαγείρισσα στην ταβέρνα και ότι ο ίδιος βοηθά τα βράδια, γιατί έχει πιθική υποχρέωση στους ανθρώπους που τον βοήθησαν.

Πήγε να ανοίξει την πόρτα, όταν ξαφνικά ένιωσε την Λίζα να τον τραβά προς το μέρος της φιλώντας τον στο μάγουλο.

- Καληνύχτα Μανουέλ του είπε και του έσφιξε ξανά την παλάμη.
- Καληνύχτα Λίζα, απάντησε ταραγμένα αυτός και αποτεινόμενος στον οδηγό είπε: Ευχαριστώ Σάντος.

- Καληνύχτα σινιορίρα απάντησε ο οδηγός και έβαλε μπροστά την μπανή του αυτοκινήτου.

Η Λίζα του κουνούσε το χεράκι της από το παράθυρο.

Εμεινε σε κάντος στο πεζοδρόμιο. Χρειάστηκαν μερικά λεπτά για να συνέλθει πριν προχωρήσει προς την είσοδο της ταβέρνας.

Ήταν η πρώτη φορά. Ήταν το πρώτο φιλί από καρίτη.

Μπήκε από την κεντρική είσοδο στην ταβέρνα- που εκείνη την ώρα ήταν γεμάτη από πελάτες- και προχώρησε προς την κουζίνα.

Εβαλε την μεγάλη ποδιά και άρχισε να πλένει πιάτα.

Η Κασσάνδρα έτρεξε αμέσως κοντά του.

- Τι έπαθες παιδί μου; ρώτησε ανήσυχη, μιλώντας στα ελληνικά. Φαίνεσαι ξαναμένος. Συνέβηκε κάτι στην σχολή;

- Όχι όλα καλά. Θα σου πω το βράδυ που θα είμαστε μόνοι.